

Abdülkadir Badıllı

“İsmi nasıl duydum”

“Bu fakir, Urfa’nın çevresindeki sakin, nim-bedevi, ekrağ aşairinden birisi olan Badıllı aşiretinin çok eskiden beri an’anevi bir şekilde devam edip gelen ve beyleri olarak bilinen kısmından ve bir derece dinine merbut bir hanenin efradındanım. Bu cibillî ve çok daracak bir çerçeve içindeki dindarlık cihetiyle babam ve biraderlerim dine ve tarikata karşı incizapları vardı. Ben de aynı şekilde o çocukluk zamanında yegâne halâs çaresi olarak bildiğimiz tarikat adabını, o muhitin rengine göre bir derece ifaya çalışıyordum.

Herkeste olduğu gibi, bende de o çocukluk zamanımdan bir mürşid-i kâmil bulmak ve ona intisab etmek meylî aşk derecesinde vardı. İşte tam o sırada bir isim duydum:

“Bediüzzaman Molla Said-el Kürdî ismini daha önce değişik ünvanlarla Şeyh Said isyanından sonra sürgüne gidip gelen amcalarımdan da çok defa sitayişkârane duyardım. Fakat bu defaki duyuş bambaşka bir duyuştu. Öyle bir duyuş ki, tarikati ve âdabını bıraktırp o ismin muhabbeti ve sevdasıyla yaşatan bir duyuştu.”

“Babamın getirdiği büyük müjde”

“Sene 1951 idi. Urfa’dan başka hiçbir memleket görmeyen ben, bu ziyaret için ister istemez sabredip, beklemek mecburiyetinde kalmıştım. Sene 1953 oldu. Yaz günlerinden bir gündü. Merhum babam Urfa’dan geldi. Bana çok büyük bir müjde getirmişti. Muazzez sevgili Üstadın Urfa’da biricik ve güzide talebelerinin varlığından bahsetmişti. Birisinin adı Abdullah, diğzerinin adı Hüsnü idi. Ve bu talebelerin meziyetlerinden olan ubudiyet-i kâmile, kahramanlık, pervasızlık ve mücadelelerinden bahsetmişti. Bu müjde benim için dünyalar kadar ehemmiyetli idi.

“Bizim peder birgün yine Urfa’ya gitti. Tekrar Üstadın talebeleriyle görüşmüş ve onlara benden bahseylemiş. ‘Yazısı güzel zeki bir oğlum var, hem annesi ölmüş yetimdir, onu size göndereyim ve sizin olsun’ demişti. Hem bir istida ve arz-ı hallerini, dostu olan Demokrat fikirli valiye götürmüştü. O zamanki emniyetin onların üstündeki baskısını kaldırmak ve Risale-i Nur’un bu memlekette menfaatinden ve mahiyetinden bahseden hususa dairmiş o istida...

“İşte bu münasebetle babamla Üstadın talebeleri iyi dost olmuşlardı.

Risale-i Nur mesleği, tarikat değıldir.

“Sene 1953... Eylül ayı içinde idi. Birgün kalktım, artık bu gaye-i kalbiyemi tahakkuk ettirmek, gidip sevgili Üstadı ziyaret edip, tarikatını almak niyetiyle Urfa’ya gittim. Vakit, kuşluk vaktiydi. Rıdvaniye Camiine doğru yürüdüm. Yaşım 16-17 civarındaydı. Vücutça hayli gelişmiş, pehlivan tipliydim. Fakat çok utangaç ve çekingendim. Camiin dış kapısından avluya girdim.

Fakat şimdi girip ne diyeceğim diye çok utanıyordum. İki defa talebelerin bulunduğu hücrenin köşesinden başımı çıkarıp, bir daha içeri çekildim. Üçüncü defasında kendimi sıkıp yürüdüm, hücrenin kapısına vardım. 'Esselâmü aleyküm' deyip kuru bir tahta ve üstüne serilmiş çok eski bir kilim üstünde oturdum. Talebelerden birisi çok genç, birisi de 25-30 yaşlarında idi. İkisi de bana 'Hoşgeldin kardaşım' dediler.

Yarım yamalak Türkçem ile pek anlaşıyordum. O çok genç dediğim Hüsnü Ağabey, mütemadiyen yazıyordu. Abdullah Ağabey benimle alâkadar oldu, sohbet ediyordu. Biraz sonra niyetimi izhar ettim. Ve 'Sizden Şeyh Said-el Kürdî'nin adresini alıp ziyaretine gitmek ve tarikat almak için yanına gideceğim' dedim. Baktım her iki talebe de gülüşmeye başladılar. Biraz sonra Abdullah Ağabey, 'Kardeşim, Üstadımız tarikat vermez, Risale-i Nur mesleği tarikat değildir' dedi.

Ben ilkin şaka ediyorlar diye bekledim, sonra bu mesele üzerinde konuşmaya devam etti ve kitaptan bazı yarler okudu ise de, ben bir türlü inanamıyordum. Ne demek, bir müşid, bir şeyh nasıl tarikat vermez, tarikatsız olur mu? Fakat Abdullah Ağabey, ciddi ciddi ikna etmeye çalışıyordu. Öğle zamanı oldu namaz kıldık. Öğle yemeğine dışarı gidip birşeyler yiyip, tekrar dönmek istedimse de beni bırakmadılar. Öğle yemeğini beraber yedik. İkinci oldu, yatsı oldu. Hem Abdullah Ağabey konuşuyor. Risale-i Nur'un mahiyetini ve Üstadın mesleğini anlatıyordu. Fakat Abdullah Ağabey, hep Üstad, Üstad diye konuşuyordu. Ben ise Şeyh Said, yahut Molla Said diye konuşuyordum. Yatsıdan sonra da beni bırakmadılar. O gece orada kaldım. İkinci gün öğleye kadar yanlarında kaldım. Artık Üstadın tarikat vermediğini, tarikatın zamanı olmadığını bir derece anladım.

Üstadı ilk ziyaretim Isparta'da oldu

Nuri benli ağabey beni üstadın kaldığı eve götürdü. Bir kapı çaldı. Yukarıdan da Zübeyir Ağabey veya Bayram Ağabey geldi. Aşağı indi. Evvelâ Nuri Benli Ağabey kendisine benim Üstadı ziyarete geldiğimi söyledi. Ve Nuri Benli geri döndü. Kapıya inen o ağabey benimle merhabalaştı. 'Nereden geliyorsun? Adın nedir? Ne için geldin?' dedi. Urfa'dan geldiğimi, ismimin Abdülkadir olduğunu, Üstadı görmeye geldiğimi söyledim. 'Peki kardeşim biraz bekle, Üstadımıza gidip haber verelim' dedi. Kapıyı kapatıp yukarıya çıktı. Fakat bu arada benim yüreğim pat-pat atıyordu. 'Ya Üstad kabul etmezse ne yaparım' diye düşünüyordum.

"Fakat Cenab-i Hakka şükür, biraz sonra kapı açıldı. 'Gel kardaşım, Üstadımız seni bekliyor' müjdesiyle sanki dünyalar benim oldu. Çok heyecan içinde merdivenleri çıkıyordum. Evvelâ Zübeyir Ağabey huzur-u pâke girdi. Ben de arkasından. Koşup hemen ellerinden sarılıp öptüm, başıma koydum. O şefkat sultanı da beni ağuşuna kemâl-i alâka ile çekip başımdan öptü. Ve 'Otur kardaşım' dedi. Hemen diz çöküp oturdum. 'Merhaba, safa geldin kardaşım' dedi. Ben de mukabele ettim. 'Senin adın nedir?' dedi. Ben de, 'Abdülkadir' dedim. 'Maşallah ben Abdülkadir ismiyle çok alâkadarım' dedi.

Ve 'Ben birkaç gündür kimseyi kabul etmiyordum, hattâ yanımdaki talebelerimi de... Bana birşey lâzım olduğu zaman yazıp kapının arkasından gönderiyordum. Fakat sen bana şifa oldun. Sonra yazdığım o kitabı çıkarıp kendilerine hediye getirdiğimi söyledim. O kitapla beraber Abdullah Ağabeylerin yazdıkları mektupları kendilerine sundum. 'Maşaallah, bu senin hattın mıdır?' dedi. 'Evet efendim' dedim. 'Ben bunu aldım, kabul ettim. Şimdi arkasına bir dua yazıp benden sana bir hatıra olarak hediye edeceğim' dedi. Ve kalemimi çıkarıp bir dua yazdı ve bana uzattı. Ben kalkıp aldım ve teşekkür ettim.

'Sen madem benim için geldin, senin yol masraflarının iki mislini vermek mecburiyetindeyim. Fakat madem 'Gelmesin' dediğim halde geldin, yalnız iki buçuk lira vereceğim' dedi. Kesesini çıkardı, iki buçuk lira demir paradan bana verdi. Aldım bir kağıda sardım cebime koydum. "Kardeşim bir saatlik görüşmemiz Allah için olduğundan, bin saat değerindedir. Beni tarassutlarıyla çok taciz ediyorlar. Yoksa seni yanımda bırakırdım. Yine de inşaallah seni bir zaman yanıma alacağım. Madem öyledir, seni bugün Urfa'ya göndereceğim. Bütün Urfa'lılara selâm söyle.

"Üstadın odasına girer girmez, yaşlı, çok hasta, yatak içinde uzanmış, başında yeşil, siyah ve beyaz karışımı bir sarık vardı. Mübarek yüzünün bana ilk görünen şekli, televizyon ve perdelerinin boş oynadığı zaman elektrikli dalgalarıyla bir titreşim vaziyetini gösterdiği gibiydi. Birkaç dakika o nurânî vaziyet mübarek simasında lemean etti. Adetâ mübarek yüzüne bakamaz oldum. Gözlerim kamaşıyordu. Hep dikkatle mübarek yüzüne bakıyordum. Yüzü kırmızıya meyyal bir

buğday renginde idi. Mübarek gözleri mavi ve iri idi. Bir gözü diğer gözünden farklı idi.

Yani birisi maviden ziyade yeşile mâylil idi. İri ve âsâr-ı şecaat gösteren gözünün beyazı kırmızı damarlarla dolu idi. Kaşları ileriye doğru dik ve çatık idi. Yüzü değirmi, alını geniş idi. Burnu koç burnu gibi çıkık, şahin kuşu gibi atik idi. Ağzı geniş, çehresi iri idi. Mübarek çehresinde lemean eden nur-u velâyet zahir ve bahirdi. Sinekler konmak için yaklaştıkları vakit anında uçup kaçarlar idi. Mübarek ellerinin derisi altından damarlar görünürdü. Parmakları iri ve uzun idi. Saçları sarığın kenarından çıkmış ve kıvrılmıştı.

“Odasını güzel koku kaplamıştı”

“Saçları ve bıyıkları kınalı idi. Şivesi Van köylerinin yeni Türkçe öğrenmiş adamı şeklinde idi. Güzel kokular odasının her tarafını sarmıştı. “Her iki elinin parmaklarında üç tane gümüş halka yüzükler vardı.”

“Üstadı ikinci ziyaretim”

“Üstad Barla’da esas evinin üstünde başka bir evde kalıyordu. Kapıyı çaldım, Zübeyir Ağabey çıktı. Konya Ereğli’sinden biraz elma almıştım. Elimden aldı ve ‘Hoş geldin kahraman kardaşım!’ deyip beni kucakladı. İçeri girdik. Yan odalardan birisine geçtik. Güneş batmak üzereydi.

“Üstad Siddık Süleyman’a ders veriyordu. Zübeyir Ağabey dedi ki: ‘Üstad dersini bitirsin, sonra yanına gireriz.’ Üstad dersini bitirdi, sonra abdest aldı. Zübeyir Ağabey, ‘Gel kardaşım, Üstada gidelim’ dedi. Tam o sırada abdestini bitirmiş, havlu ile siliniyordu. Ziyaret etmek istedim. Havluyu bana uzattı. Ben de havluyu öptüm, yüzüme sürdüm. ‘Niye geldin?’ dedi. ‘Efendim ben yalnız sizin için gelmedim’ diye zevahiri kurtarmak için bir tevil yaptım. ‘Peki ya niye geldin?’ dedi. ‘Teksir makinesi almak için İstanbul’a gidiyordum da’ dedim. ‘Sen 1500* fedakârlık yapıyorsun ama, teksir edeceğin risalelerin sıhhatine azamî dikkat etmek lâzımdır.’ ‘İnşallah efendim’ dedim. ‘Peki kardaşım’ dedi. Biz öbür tarafa geçtik.

“Akşam namazından sonra bana bir miktar hususi yemeğinden göndermişti. Onu yedim. Yatsıdan sonra yorganını bana gönderdi. O gece o mübarek yorganında yattım. Sabahleyin namazdan epey sonra ders için bizleri çağırdı. Gittik. Halka halinde oturduk. Hepimiz okuduk. Kendisi de okudu. Zübeyir Ağabey, hediye getirdiğim o elmayı, Antep’ten aldığım baklavayı kendisine arzetti. Kemâl-i samimiyetle alakâdar oldu. Açtırıp baktı. Şaka ederek merhum Ceylân ve Hüsnü’ye ‘Ben bunu size yedirmeyeceğim’ dedi. ‘Ben bunu bin altun lira kadar kabul ettim. Fakat kaideme göre bunun iki bedelini vereceğim. Kaça aldın bunları?’ dedi. Ben o anda ne diyeceğimi şaşırđım. Hemen Hüsnü Ağabey dedi ki: ‘Efendim! Hepsini iki buçuk liraya almış.’ ‘Madem öyledir, yalnız bir kat fiyatını vereceğim’ dedi ve çıkarttı verdi, ben de aldım.

“Kahramanlık Risale-i Nur ile inkişaf ederse kimse karşı koyamaz “Bir sabah dersinde çok neşeli idi Üstad. Dokuz kişi dersi sıra ile okuyordu. O gün Hasbiye Risalesi okunuyordu. Bir ara sual melekleri meselesi geçti. Tahirî Ağabeye dönerek, ‘Tahirî! Senin imanın bundan aşağı değil’ buyurdular. Tahirî Ağabey ‘Elhamdülillah’ dedi. Bana da ‘Kürdoğlu! Senin de bundan hissen çoktur’ dedi.

“En son dersi kendisi okuyacağını söyledi. Karadut başında yazılan kısmı okudu. Kendine has şivesi ile neşe ve sürur içinde okuyordu. Ve bazı mülâtefelere yaptı. Neyse, bu bir kaç günlük zaman da sona erdi. Teksir makinesi geldi. Merhum Ceylân Ağabey tekrar onun çalışmasını bana gösterdi. Yine izin alıp ayrılmak için huzura girdim. Gayet samimî bir alâka ile, ‘Sen her sabah yanımdasın. Bizim için ayrılık yoktur.’ ‘Seni aynen Zübeyir gibi kabul etmişim’ dedi.

Biraz sonra tayinat parasından bir miktar bana vermek için irade buyurdu. ‘Efendim! Benim param vardır’ dedim. ‘Yok’ dedi. ‘İnsan babasından para almaz mı?’ Bin teşekkürü niyet ederek aldım, öptüm başıma koydum. Ve bu defa, ‘Urfa taşıyla toprağıyla mübarektir. Urfa’ya gelmeyi çok düşünüyorum’ dedi. ‘İlk fırsatta geleceğim inşaallah’ buyurdu. Ben de, ‘Efendim! Zaten sizi götürmek için gelmiştim’ dedim. ‘Evet’ dedi. ‘Urfa’ya gelmeyi düşünüyorum. Fakat şimdi şu anda gelsem Suriye ile Türkiye’yi birleştirmek mecburiyetinde kalacağım, bu da şimdi olmaz.’

Sene 1959 oldu. Bu defa benim de askerliğim geldi, çattı. Hattâ iki buçuk sene geçiyordu. Askerliğim Ankara’ya çıkmıştı. Askere giderken yine Üstadımı ziyaret edip öyle gideyim diye doğru Isparta’ya vardım. Akşam vakti yine huzur-u pâke girdim. Meğer bu ziyaret ve görüşme en son olacakmış. Biraz hal hatır ve Risale-i Nur’un Urfa’daki hizmetinden

suallerinden sonra ellerini öptüm, ayrıldım.

Zübeyir Ağabeylerin yanına geçtim, o gece de orada kaldım. Sabahleyin son defa görüşüp ayrılacaktım. Yine ders oldu. Kâtip Osman Ağabey de vardı. Ders bitti. Kâtip Osman bir sepet üzüm getirmişti. Bir başka talebesi de biraz ırmık helvası getirmişti. Dersten sonra kendisi ile beraber dokuz kişi vardık. O üzümü dokuz hisseye ayırıp kur'a attırdı. İçinde bir iki salkım siyah üzüm vardı. Merhum Ceylân Ağabey kur'a atılırken yer değiştirerek o siyah üzümleri kendisine düşürdü. 'Vay Keçeli! Keçeli! Ben bu siyaha göz dikmiştim. Sen yine kendine düşürdün' dedi. Üzüm paylaşması bitti.

"Bütün ziyaretlerimde müşahade ve malûmatım şundan ibarettir. Hz. Bediüzzaman her zaman ve herkese ve bana da kerrâtle 'Kardeşim! Risale-i Nur'daki kudsî mânâ ve hakikat bende iken ismime Bediüzzaman deniyordu. Şimdi o kudsî mânâ benden ayrıldı. Bediüzzaman, Risale-i Nur'dur, bende birşey kalmadı. Siz Risale-i Nur'a yapışın. Hülâsanın hülâsasını yalnız Risale-i Nur'dur' diyordu. Ve onun intişarını istiyordu. Ve Nur Talebelerinin daima samimî tesânüd ve ittifaklarını arzu ediyordu. Başka birşey demiyor ve istemiyordu."

Son Sahitler